

פרק ו' ניגש

ובכתב הארזי ז"ל ה' באותיות יהודיה^ט
ובאותיות כתיב שם א"ר וביהודה השם י"וד".
אך כי ה' ושמו אחד ובכיתנות השראת
השכינה תוך האדם הוא באותיות א"ר
שוזיא על שם האדנות שהכח והמלךשה
שלו. (כמו שכותב מהליכים קמה, י) מלכוטך
מלכויות כל עולמים שהפירות שבל
התנועות חייות האדם שעשו כרצונו. גם
בזה על ידי מלכות שמיים רק שהאדם צריך
לברר זה ומוגלה בנו"ל ובמדרש^י ערבת
לידע בו"י רשי פירש^ו לה' יתברך שנקרה
ריע ע"ש. והאדם עושה עניין עולם זהה
ומתרחק והעצה לידע שגם בעולם הזה יש
חייתו יתברך ולחתבצל להשורש ועל ידי זה
יכול להנצל בנו"ל. וזהו שכותבו^ז קיבל
אדונתו כ"ז. וזהו שכותב במדרש^ח אחד
באחד יגשו כ"ז איזוב מא. ח). כמו שכותבו^ט
כגונא כ"ז רוא דוד אחד ושמו אחד. וזהו
חווש בקוצר^י כי יהודה הוא למצווא האורה
גם בתוך החסתור על ידי אמונה (זהו חורש
שהוא ימי המשעה ועובדיה רבה. וויסוף נזיר
אחיז^ז שמופרש לה' יתברך למעלה מוחטבע
זהו בקוצר שהוא גמר ועליתם כל דבר
לשורשו בנו"ל). וזהו שכותב ויגש שנמשך
על ידי אמונה להבחינת יוסף כב"ל. וזהו גם כן
שהבטיח ה' יתברך בראשית מה ז) אכן אוד
עניך מוציאנה כ"ז אעלץ כ"ז וויסוף ישית ידו
במדרש^ז על מנת שישוף ישית בר). פירוש

rangleז וקיבלו מלכויות ואוצרות, יושב אלין יהודיה" (בראש צג, א' ע"א בוחניאו תיבוע ר').

ב' ב' צוותם ותישך, ב')
 ב' ב' צוותם ותישך, ב')
 נלמדת באמור פין, עשה זאת אבא בני והנצל כי באת בקי
 תזרען כל תחרופת והב רעיך (משל' ה' א-ג').

"אזרך שנעשית עב להקב"ה שהוא רען מרכוב' זה והוא זהה רועי וקבלתו עליך בסמי ובערמות מזאוב תאליה ובשביעיה לשומר מצותיך" (ושי משלי ה, א רה"ב ימי אמרתך)

בריד אג' בְּתַנְהָמָא הַקּוֹרֶם וְהַשְׁעָן וְגַשְׁ.

בראישת מט, כי רגנית לא, מט.
בקיצור זה יסוד (בריך צב, ח).
הנוהים מיטים באים נאמ' ה'ונגע חזושנו' חורש' ה'דוזה',

בריך צה, ג

ב"ה [תדרל"א]

ויגש אליו יהודה (בראשית מה ח). מלשון
היהודים והוא כל איש ישראל.
שמעתי ממא"ז מוד"ר זטלחה"ה שנקרו
יהודים על שם שמורין לה' יתריך על כל
דבר קפין וגוזל שיזדען שהכל ממנה יתרברך
כז'. ועל ידי זה יכולין לגש. וזה עצה בכל
שעה צר והסתתרת פנים לכל איש ישראל.
העצה להתבטל לרצון ה' יתרברך על ידי
שמברך האדים אצלו שוגם בתוך החוסטר יש
חוiot מוציאן ה' יתרברך. וזה יונש אליו לה'
יתברך. וגם כי זה נקרא הגשה לישוף כי יוסף
הוא הנקודה פנימיות שיש מה' יתרברך כמו
שבתบทי במקומות אחרים. ובאמת היה אז צער
טאויד ליהודה כמו שכחוב² מה נאמר בו:
זהה עצמו על ידי הגשה זו לפנימיות
הדור. כי לא חוטף בבקשה זו רק שחזור כל
הבדרים לעצמו להיות מושיעין עלו
ולקבל רצון ה' יתרברך בשמחה. ועל ידי
שמברך שהוא מה' יתרברך נתגלה
הפנימיות. וכתיבי³ ולא יכול יוסף שהוא
הפנימיות להתפרק ונתגלה הפנימיות
וממנילא החזיאו כל איש בו. שההסתורה
וחיצוגיות שהם מסתירין הפנימיות נתבטלו.
כמו שבתבב בשבתי⁴ דמתחיזין בראש דאור
על ידי הביטול לה' יתרברך ועל ידי זה
מתעכرين בו. וזה שבתבב (שם) כי אדרני

מגן תריליא רדה זונע

2. זיאמֶר קַהֲהָ מֵה נִצְמָר לְאַדִּין מֵה נִדְבָּר וְהַנִּצְמָךְ
תְּאַלְמָנָם מֵה אָתָּה עַזְּנִיךְ הַגָּנוּ עַבְדִּים לְאַדִּין יְמִינָה
בְּמַעַן אַשְׁר נִמְצָא הַגְּיָעָן בְּזַדְןָ (בְּאִשְׁתָּוֹתָן, 10).

ולא יכול חסוך להוציאפוך לכל הגנובים עליו והקרא החיצ�ו
ל איש מעיל ולא עמד איש אחר בגדונוד יוסק אל אחדו
בגאנזון מיל איז. (א)

זוזע חיב, קליה ע"א-ע"ג

ודין יבוי אם עברת לערקי' זו יהודה, אגב' ערבוב' בקעת לוד כפר', מדריד תקבשון, צוקשת באמודי כפר', אם ג' היבניאו אליך', עשה ואות ביני רחאלל' ל---

ענני עולם זהה לא יתפרק כלל. אבל יעקב הוא למעלה מהטבע ולכך נזדקק בה' יתברך ולא יוכל לחשקו בנו". ומהשכיל יבין:

זכור את יום השבת לקדרשו (שמות כ, ז). בגמריא¹⁷ מנה יפה מומינו לשבת. פירוש בכל דבר יש להניח מנה יפה להיות נפרש פנימיות הדבר לה' יתברך. וזה פירוש שבת שורש נקודות החותם שיש בכל דבר מה' יתברך וזה נקרה שבת. וזה ענן יוסף הצדיק שומר והברית שהוא הפנימיות במדרש¹⁸ אמר לנו מימות הדין בר'. מה כמו שבתบทוי לעיל:

ולפג לבו כי וירא העגלות בר' שלח יוסף כי' (בראשית מה, ט-כ). כי היה קשה לו לירד למצרים. ובאמת זה היה טעם ירידת יוסף מקדום שיזוק והוא בחינת המקשר עניין עולם זהה בכח הפנימיות שיש שם מה' יתברך ושיתבטלו כל החיצונית והקליפות להפנימיות בנו". וזה פירוש העגלות שיהיה נסבכ הכל להשורש שהוא אחד. וקצת בעין זה בתבב בספר קדושת לה על שם העגלות ע"ש¹⁹. וזה שבתווב (שם) כי לא האמין להם שדיביקות יעקב בהשכבים רק על ידי יוסף הצדיק ובאמת כתיב (שם מא) והואו בני ישראל בר' יעקב אביהם שחו מרכבה אליו. רק באמצעותו יוסף נמשך אחיהם. ומקדום בתיב לא האמין שהוא התקשרות והמשבה. רק אחר כך שראה העגלות בר' ותוחי בר' אביהם²⁰ שנתקשר להם בנו"ל וישאו בני ישראל בו:

ואתבתה, והוא היה לדורות קראיota שמע באחד כאלייט יטף אחר ענער הגדול אשר היה לו בעבורו, ותמה ראה אותו מארן, והוא אהוב את הקביה אשר עשה לו זה, וככל מלבותו ואהבתו וודאות, והוא נכח למך' (וגם אריה בראשת מ, בט וזה יאמור).

¹⁷ רשי' בראשית מ, בט דיה יזכיר.

¹⁸ בינה ט ע"ב.

¹⁹ יהוד את העגלות אשר שלח יוסף רמו לו ליעקב שאל יdag מהגלו כי כל זה הוא הסוכת לבואלה כי הרעה גזאת הסוכה לטובה והנה העגלות הוא לשון עיטול חסינכה גזאת נקיא. דבר עיגול החידושים הפשוטים הוא אדר ותא' והסתבה מה נעלמים (קדושת לוי, וגהש דיה זיויא).

²⁰ יהוד את העגלות אשר שלח יוסף לשאותו ותמי ראה יעקב אביהם (בראשית מות, כ).

הבטחה שגם בכל מציר שיש לבני ישראל. ה' בתרוך המיצער. ועל ידי הביטול להשורש שהוא בחינת יוסף בנו²¹ מעורין הגאולה וזה סוד סמיכת גואלה לתפלת²² שעיל ידי ידיעה זו נתעורר הגאולה לבחינת הפלת. גם לפני הפשוט אין פירוש לבקשת יהודת רך על ידי שטילק נגיומו ודן לפני יוסף האין יכול לעשות כן מאי יושרו. וכן בהנ"ל בכל מציר יכול אדם לבקש מה' יתברך אף שיזודע שעונתו גרמו. עם כל זה בשמבטל עצמו להאמת ומבקש עוז להנעל גענה: במדרש²³ אמר לנו מימים הדין בר'. מה שנבדלו השבטים נראה על ידי שנטגלה הארת יוסף היה הבושה מה שטעו בקדושת יוסף על ידי החסטר. וזה עצמו הבושה לעתיד לבוא שיגלה שעוניינו עולם זהה עצם הם מלא קדושה בפנימיות. וזהו עיקר הבושה שצעריך להיות לאדם בשכברך לעצמו שככל דבר יש חיות ה' יתברך ואיך נוכל לעשות בכח ה' יתברך היופך רצונו. והכלל כי הפנימיות הוא בחינת יוסף שומר הברית²⁴ והוא נקודה היצוניות נקרה ברית וביטול השלה שהוא חיצוניות דחפייא ברית²⁵ א' בנ"ל וזהו שבתווב (בראשית מה, ג) נבלהו מפניו בנו".

אא"ז מוד' צללה²⁶ הגדיד דברי מהר"ל²⁷ יעקב לא נSKU שקריא קריית שמע²⁸. שנתקדב באחבת ה' יתברך ע"ש. ויוסף אמא לא קרא קריית שמע. ונראה שהוא בחינת יוסף שהויה בבית אדוניו המצרי. שבתbatchtu זוא להזדקק בה' אף שעושה

¹⁴ זהה דהיא, רה ע"מ: סכתת ט ע"ב.

¹⁵ ר' אלעוזן בעריה אמר אלו לא לט מזוזת התנותזה, מהו טוף וצפיק השואן בשור ושם בטענויה את איזו לא יכול לעמוד בהוותזה, הקביה שתוין רין בבעל דין וושב על כסא דין ון כל אחד ואחר עאיו שאין כל בשור וזה יטלים לעמך לפנין (בראשית ג, יא).

¹⁶ זהה זיא, נט ע"ב, קעט ע"ב; רד ע"א.

¹⁷ זיא זהה דהיב, קפא ע"ב-קפב ע"א; זהה חדש שהוש, טט ע"ב.

¹⁸ לפ' שבאשר בא יעקב וראה את יוסף בנו מלך, בא בלוט אהבתו וידאתו של הקביה אך מזרחי היה טבות ושלימות, ושלם שבר טוב לדייאו, וזה מהתהילים אשר קירה להם טוב מתקדקים אל הקביה על הטעות תאמנת שעשה עמום, וזה קריota שמע שבנו כה יתוד מלכות שמים